

A man with a beard and slicked-back hair is seated in a highly ornate, dark wood chair. He is wearing a light blue long-sleeved shirt with a decorative collar and a dark vest. The background is dark and moody, with dramatic lighting highlighting his face and the chair's details.

vydavateľstvo
BESTSELLER

GENTLEMANSKÁ STÁVKA II

Druhá zo série príbehov

MARTINA HLUBOCKÁ

GENTLEMANSKÁ
STÁVKA II

Martina Hlubocká
Gentlemanská stávka II
Copyright © by Martina Hlubocká
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELLER
ISBN: 978-80-8252-072-2 pdf

MARTINA HLUBOCKÁ

GENTLEMANSKÁ
STÁVKA II

Druhá zo série príbehov

Kapitola 1

Kto nájde priateľa, nájde zradcu

Adam Blackburn, lord Cranshaws, sa cítil ako zbitý pes. S rukami vo vreckách namrzene kráčal ulicou, nechávajúc večerný Green Park za sebou. Vietor mu strapatil vlasy, a tak sklonil hlavu, aby mu tmavé pramene nepadali do očí. Nahnevaný sám na seba sa zadíval na vlastné nohy, no v tme bez jedinej hviezdy na oblohe a s vetrom šlahajúcim do chrbta, mu to leda spôsobovalo nevoľnosť.

Zdvihol hlavu, zhlboka sa nadýchol a zamračene pochodoval k zdroju svojich problémov. No čím bližšie sa nachádzal, tým viac si uvedomoval, že každý ďalší krok vykonával s čoraz väčšou námahou. Nohy mu oťaželi, až mal dojem, že ich mal ako z olova.

Chrbát ho bolel, pomaly miznúce modriny na tvári cítil, keď sa zasmial, hoci to sa mu posledné dni takmer vôbec nedarilo, a rebrá na seba upozornili vždy, keď sa prudšie pohol.

Jeho telo ešte stále nieslo stopy po bitke s Nicholasom Owdenom, lordom Westfieldom, nekorunovaným vládcom East Endu a majiteľom neslávne známej herne, a hojilo sa len veľmi zdĺhavo. Bol rozmrzený, nahnevaný na celý svet a vrcholne nespokojný. A vo svojej chorej mysli... áno, teraz už vedel naisto, že jeho nápad bol číre šialenstvo, si zmyslel, že najlepším spôsobom, ako zabudnúť na jednu ženu, bolo užiť si neviazanú zábavu v náručí inej. A presne v takejto pozícii ho objavila Emily Meanwilová.

Preggol, zastavil a snažil sa zabudnúť na jej oči farby roztopeného karamelu plné žiaľu, dlhé havranie vlasy rozfúkané okolo bledej strhanej tváre, a zmučený výraz pretkaný sklamaním.

Ale JA som zato nemohol, doboha! ospravedlňoval sa, no i jemu samému zneli slová obhajoby chabo.

Namosúrene vykročil k bridlicovému sídlu na St James's Street, z ktorého za ňou vybehol. Cestou späť nevnímal nič a nikoho. Jeho jediným cieľom bolo nepovracať sa, kým sa k sídlu dostane. No dnes, na rozdiel od iných prebdených dní a nocí, už vedel, že príčinou jeho slabosti neboli len alkohol a ópium, ale i on sám. Prišlo mu zo seba zle! Najhorším poznaním však bolo, že vonkoncom netušil, čo mal urobiť. A preto zamieril za jediným človekom, ktorého vinil zo všetkého, čo sa mu stalo. Za svojim takzvaným priateľom, grófom Johnom Armitageom, lordom Newportom.

Len čo zbadal vchod jeho imponujúceho domu, prinútil sa pridať do kroku. Dychčal, pretože sa ponáhlal čím ďalej tým viac, nedbajúc na dobité telo i ducha. Vybral ruky z vreciek, trochu nemotorne vybehol po schodoch, pridŕžajúc sa železného zábradlia a sám si otvoril dvere. Služobníctvo bolo zvyknuté na „zvláštne“ návštevy a preto nebolo prekvapujúce, keď vošiel do mramorom obloženej haly bez ohlásenia. Zastal a na sekundu sa zamyslel, kde by Johna našiel. Obzrel sa cez plece a keď zbadal výjav, ktorý sa určite musel naskytnúť i Emily, takmer namieste vyprázdnil obsah svojho žalúdka.

V otvorených dvojkrídlových dverách salóna sa v spleti tmavých mužských oblekov kde-tu zajagala výrazná farba dámskeho župana. No väčšina žien už bola takmer úplne nahá a bez ostychu obchytávala mužov. Tí ich pozornosť bez hanby prijímali a bezostyšne sa opíjali ich spoločnosťou a alkoholom.

Zo salóna sa niesla kakofónia hrdelného smiechu, cinkania pohárov a tlmenej vábivej melódie. Miestnosť osvetľovalo len zopár sviec a čím pokročilejšia hodina bola, tým nespútanejšia zábava vznikala. Vtom mu pohľad padol na blondínku kyprých tvarov, ktorá sa vlnila na stole. Bola mu povedomá. Prižmúril oči a prudko stisol zuby, keď

si uvedomil, že práve tá mu vysedávala v lone, keď sa zjavila Emily.

Do pekla! Prudko otočil hlavu a privrel oči. Akoby len pohľad na ňu vyvolával pocity, ktoré si nechcel a nemohol pripustiť. Nebol v stave, aby prehodnocoval, čo sa stalo. Všetko mal akoby v hmle. Slová, fakty, domnienky, všetko sa mu zlialo dokopy a nevedel si urovnať súvislú myšlienku. Jediné, čo dokázal prijať, bol hnev. Hnev, ktorý narastal. A príčinou bol on. Ibaže kričať sám na seba nemohol a tak vybehol po schodoch, zabočil doľava a vpadol do dvojpodlažnej knižnice dookola obloženej knihami, miestnosti, ktorú John najčastejšie obýval. Po pár krokoch však neohrabane zabrzdil.

Nielen preto, lebo sa mu mierne zatočila celá miestnosť, ale i preto, že obrovská knižnica pôsobila prázdnyim dojmom. Namosúrene sa rozhladol, no zjavne v nej John nebol. Leda ak by sa ukrýval pod dlhým vykladaným stolom z elegantného teakového dreva. Sprvu zaváhal, ale i tak podeň nazrel. Bola to číra pochabosť, ale prihliadol na skutočnosť, že sa posledné obdobie často hádali. John mu až príliš často dával najavo svoj názor na nechutnú stávkku, ktorú uzavrel s ďalším kumpánom z ich slávnej štvorice zhýralcov, Edwardom. Nehodlal však knižnicu prehľadávať ani nakúkať za závesy a tak nespokojne zastonal a predupotal späť do haly.

Chcel vojsť do vravy v salóne, hoci ho úplne prešla chuť na zábavu, keď sa otvorili vchodové dvere a objavila sa v nich vysoká štíhla postava v cestovnom plášti a klobúku. Muž nechápavo zastal a zabodol prevkapaný pohľad do Adama. V jednej ruke zvieral batožinu a druhou si sňal cestovný klobúk, ktorý odkryl šticu svetlých vlasov.

John Armitage, lord Newport, zamrzol na mieste, a prevkapanie v modrých očiach rýchlo vystriedala ostražitosť.

„Čo tu chceš?“ spýtal sa John bez úvodu. No vtom k nemu zrejme doľahli zvuky, ktoré sa šírili domom, pretože zvrtil hlavu a šokovane vyvalil oči. „A čo, dopekla, sa deje v mojom dome?!“

Adam rýchlo potlačil údiv, že John nebol v sídle.

„Organizuješ večierok, vari nevidíš?“ informoval ho sarkasticky a na dôvažok si založil ruky na hrudi.

John pustil batožinu na zem a nechápavo prešiel k dverám salóna. Chvíľu zísal pred seba a Adam zozadu videl, ako pokrútil hlavou a unavene si pošúchal spánky.

„Nebudem sa ani pýtať, koho to bol nápad,“ zašepkal znechutene a načiahol sa za dverami.

Zopár ľudí vnútri ho zazrelo a začalo po ňom veselo pokrikovať, aby sa pridali. Jedna z kurtizán dokonca zamierila jeho smerom, no John rázne zabuchol dvere. Zvrtol sa a vyčítavo sa zamračil.

„Ty si ten najväčší úbožiak, akého som kedy stretol,“ vytkol mu bez škrupúl a odhodil klobúk na najbližší stôl.

Adam sa urazene stiahol. „Snáď si nemyslíš, že som ich sem pozval ja?!“

„A kto iný?!“

„Neviem, už tu boli, keď som prišiel.“

Na Johnovej opálenej tvári sa mihol ironický úsmev. „A ty si sa k nim skrátka pridali.“

Adam sa podvedome vystrel a potlačil nadávku, pretože uhádol pravdu. Johnovi neušla jeho reakcia a neveriacky pokrútil hlavou. Vzápätí akoby sa spamätal, zodvihol ruku, ktorou chcel zabrzdziť Adamove prípadné výhovorky.

„Vieš čo, ani nemusíš nič vraviť. Vlastne ma to ani nezaujímá. Hlavne si po sebe upracte,“ dodal a zhodil zo seba plášť. Zdvihol batožinu a bez toho, aby si Adama ďalej všimal, začal vystupovať po schodoch.

Ten sa za ním zarazene otočil. „Kam ideš?“

„Do postele,“ odvetil bez obzretia.

„Iste, moralizuješ, no teba hore čaká pobehlica,“ zakričal za ním.

John sa neveselo zasmial, no nezastavil. Adam prešiel na začiatok schodiska a zachytil sa zábradlia. Potreboval sa niečoho držať.

„Nemáš právo kázať mi!“ zrúkol, uvedomujúc si, že s Johnom odchádzala i jeho možnosť na niekoho nakričať. Keď jeho slová nijako nekomentoval, zlosť v ňom nabrala na intenzite. „Si slaboch!“

John naďalej ticho vystupoval hore a jeho postava sa javila čoraz menšia.

„Nezorganizoval som ten debilný večierok!“ zrúkol Adam, pretože vo svojom stave už nedokázal rozumne uvažovať.

John zastal a po pár sekundách sa k nemu otočil. „Ale to ti nezabránilo prísť a zotrvať.“

„Myslel som si, že ho organizuješ ty!“ bránil sa chabo a i na takú vzdialenosť videl, ako John pochybovačne zdvihol obočie.

„Myslím, že odvtedy, čo ste ty a Edward uzavreli stávkou o to, ktorý z vás prvý privedie nevestu do kostola a verejne ju odmietne, čím si Emily dočista zničil budúcnosť, dávam svoj názor na vaše zábavky dostatočne najavo.“

Adam zarazene stál, pretože John mal opäť pravdu. Keď so svojím večným rivalom a takzvaným priateľom Edwardom uzavreli tú prekliatu stávkou, John ich odhováral, dokonca zašiel i za Emily, obeťou, ktorú si Adam vybral, a vystríhal ju, aby neverila žiadosti o ruku a nenáhlila sa s organizovaním svadby. No tá nedbala na varovné slová a do kostola sa dostavila.

To, čo si musela pretrpieť, keď sa ukázalo, že ju Adam len nehanebne oklamal a využil pre vidinu výhry, mu doteraz spôsobovalo bolesť v hrudi. No dával si záležať, aby za žiadnu cenu nezostal dostatočne triezvy nato, aby sa vo svojich pocitoch začal špárať. Našťastie alebo skôr nanešťastie napokon bol sám napálený, keď zistil, že Emily mala vlastné dôvody, prečo sa hrnula do manželstva a keď na ne prišiel, bolo už neskoro čokoľvek naprávať.

Odvtedy na nej napáchal tolko zla, kolkého bol schopný. Urážal ju, ponižoval, správal ako grobian v snahe vytĺcť si ju z hlavy. Ibaže čím častejšie ju vídal, tým viac si vychutnával jej prítomnosť, slovné prestrelky, spôsob, akým sa za každú cenu snažila zachovať si dôstojnosť, až si nebol istý, o čo mu pri nej skutočne išlo.

„Myslel som, že je to akt zmieru,“ zamrmlal Adam ticho.

„Akt zmieru?! Ty si skutočne človek postihnutý najhorším stupňom idiotizmu!“ obvinil ho John a Adam sa urazene zamračil. „Hovoril som ti, čo sa stane, ak neprestaneš, ale ty si si nedal povedať. Vysmieval si sa mojim varovaniam a robil všetko, aby si dokázal, že ti na Emily nezáleží. Dosiahol si to! Nebudem viac plytvať energiou a časom na zadubenca ako si ty. Rob ako vieš. Sám si strojom svojho šťastia.“ Mierne ľútostivo si ho prezrel a dodal: „Alebo skôr nešťastia.“ S tým sa John chystal znova otočiť, no Adam z ničoho nič vyhrkol. „Bola tu.“

John stíchol a s nezaujmom na neho pozrel. „Kto?“

„Emily,“ priznal zahanbene a John vyvalil oči.

„Tu?! Dnes?!“

Adam prikývol a John potichu zaklial. „Ale prečo... Preboha! A videla... toto všetko?“ spýtal sa s obavou a Adam znova prikývol.

John si vošiel rukou do blondých vlasov a hlasno zanaďával. Zhlboka sa nadýchol a veľmi dlho Adama pozoroval. Napokon ho prepálil obviňujúcim pohľadom a nadmieru vážne podotkol: „Zrejme to tak bolo najlepšie.“

Adam prudko mykol hlavou, až mu v nej bolestivo zahučalo. „To nemyslíš vážne!“

„Ale myslím. Videl si sa? Vyzeráš, akoby si prehýril celú noc. A ten smrad, ktorý sa z teba šíri, cítim až sem.“

Adam sa urazene mykol, no nenápadne pričuchol k svojmu odevu. A skutočne. Smrdel ako lacná štetka z putiky.

„Ak ťa takto videla... ak ťa videla so ženskými od Madam...“ John unavene pokrútil hlavou a pôsobil ako človek, ktorý už nemal silu čokoľvek vysvetľovať. „Skús sa aspoň jediný raz prestať správať ako pokrytec a priznaj si pravdu. Vždy si ničil všetko a všetkých okolo seba. Nie si schopný citov. Na Emily ti nezáleží, len ti robilo zvrátenú radosť vyvádzať ju z miery, zvádzať ju a hrať divadielko, pretože čím viac sa ti vzpierala, tým viac si ju chcel. A keď odhalila tvoj podvod, nenapadlo ti nič iné, ako ju provokovať a urážať spôsobom nehodným gentlemana. Len si spomeň, ako odporne si sa k nej celú dobu správal! Spomeň si na všetky urážky a obvinenia, ktorými si ju častoval. A ona, s mojou pomocou, bohužiaľ, sa hlúpo nádejala, že možno, keď si vytrpí dostatočne veľa, dočká sa tvojich citov. Naivne si myslela, že niekde hlboko vnútri zistíš i ty sám, že si cítiacou bytosťou so srdcom, do ktorého ju hádam časom vpustíš. A len čo sa začala jej nádej naplňovať, čo si urobil?! Podrazil si ju! Znova. Radšej si sa opil a užil prázdnu náruč ďalšej štetky v poradí.“

Johnovi sa od zhnusenía zachveli nozdry a Adam si ešte nikdy nepripadal tak odporný sám sebe ako práve teraz. John zodvihol prst a odsudzujúco ho na neho namieril.

„Možno je lepšie, že Emily uvidela, aký v skutočnosti si, pretože by hrozilo, že skôr či neskôr zničíš i ju... ak si to už nestihol urobiť,“ dodal sklamane, stiahol ruku a bez obzretia vyšiel po schodoch.

Adam zostal šokovane stáť na mieste a plytko dýchal. Srdce mu bilo čoraz slabšie a prepadávala ho panika. Až keď začul buchnutie dverí, strhol sa a zviezol na schody. Tupo dosadol na drevo potiahnuté kobercom s nízkym vlasom a ruky si bezradne položil na kolená. Nielenže ho zrádzali nohy, ale v hlave mu hučalo a žalúdok krútilo. Začal sa chvieť a netušil, či za tento stav vďačil drogám, alkoholu alebo Johnovým slovám, no keď ho naplo, vyvracal sa priamo na mramorovú podlahu v hale.

Kapitola 2

Krutosť je len vrtoch šľachtica, vravia

Emily už nevládala ani plakať. Bola vyčerpaná, ponížená a srdce jej krvácalo. Dnes večer jej Adam udelil lekciu, na ktorú nebola vonkoncom pripravená. Behom jedinej sekundy zničil všetky nezmysly o láske, v ktoré potajme dúfala, pošliapal jej hrdosť a zadupal vieru, že ak vydrží dostatočne dlho, odmenou bude ON. Hoci veľmi dobre vedela, aký nemilosrdný dokázal byť, vedome ignorovala všetky náznaky, ospravedlňovala jeho správanie a zraňovanie, vždy keď sa mu naskytla príležitosť. Tolerovala jeho zmeny nálad a dokonca mu odpustila, keď zistila, ako kruto si z nej hodlal vystreliť, pretože sama cítila vinu, že mu zatajila svoje pohnútky k svadbe.

A prečo? Pretože si sebecky myslela... dúfala, že pri nej konečne nájde šťastie. A s ním i pokoj, pričom prestane byť zviazaný minulosťou, ktorá ho nútila vnímať ženy len ako zdroj uspokojenia. Ale nič také sa nestalo. A na oplátku dosiahla len to, že jej zasadil úder, ktorý mu už nedokázala odpustiť.

I napriek snahe sa jej znova vynoril obraz tmavovlasého, vysokého, svalnatého a zahanbujúco pripitého Adama rozvaleného v kresle s polonahou ženou na kolenách. Musela zastať a potlačiť fyzický krč bolesti. Stále nedokázala pochopiť, ako mohol niekto tak veľmi ublížiť inej ľudskej bytosti.

Pevnejšie si objala ramená a hoci vietor ju poháňal dopredu, mala pocit, že stála na mieste. Všetko, čo si naplánovala, sa jej vzdalovalo a jej nádeje a plány odniesol rozmar jediného muža. V tichosti kráčala nocou a vonkoncom nepomýšľala na skutočnosť, že sa ako

nevydatá mladá slečna bez sprievodu pohybovala po londýnskych uliciach, čo ako vychýrené boli. Bolo jej jedno, že sa hocikedy mohol objaviť koč vezúci členov vyššej spoločnosti na večierok či ples, a tí by ju mohli zazrieť. Nezáležalo jej na tom, že jej to môže zničiť povesť ani na tom, že stačilo, aby ktokoľvek odhrnul záclonku na svojom prestížnom sídle a zočil ju.

Nič z toho nebrala do úvahy. V mysli mala jediný obraz. A ten jej trhal srdce na kusy. Opäť videla Adamove tmavé oči, na prvý pohľad černejšie ako sama noc, plné zmätku, šoku a ľútosti. Jeho drsne príťažlivú tvár s pár-dňovým strniskom ukrývajúcu modriny, mužné ruky, ktorými nepochybne hladil ďalšie ženy a bolestný výraz, keď jej nedokázal odpovedať, či s nimi spal, keď ju po jedinej noci opustil. Spomenula si na jeho vôňu tabaku a korenia, pomiešanú s inou, akousi sladšou...

Prudko zastala, pritisla si ruky na spánky a tuho zažmúrila oči.
Nech to prestane, prosím, nech to prestane!

Ale obraz nie a nie zmiznúť. Krútila hlavou ako blázon a čakala. Namáhavo dychčala a počítala sekundy. Bolo to lepšie ako premýšľať, pretože jej podvedomie by si ihneď vybavilo Adamove črty a jej srdce opäť krvácalo.

A ona už nevládala. Bola unavená z bojov, ktoré viedli, zo zranení, ktoré jej uštedril a už nikdy viac nechcela okúsiť pocit, aký prežila len pred pár hodinami. Adamova zrada ju zrazila na kolená a zničila akékoľvek city, ktoré voči nemu chovala. Zničila nádej, že by raz našla štrbinu v jeho srdci, do ktorej by prenikla. Jediné, čo teraz mohla urobiť, bolo zabudnúť, že vôbec niekedy stretla muža menom Adam Blackburn!

Už nechcela mať nič spoločné s ním, ani s jeho takzvaným priateľom Edwardom, ktorý vždy vedel, ako jej ublížiť a nadšene ju dovedol k Adamovi, aby videla nechutný výjav, ktorý zrejme i sám

naplánoval. Nechcela ich stretnúť ani o nich počuť. Túžila utiecť zo sveta, v ktorom vládla faloš a pretváрка, a zotrvať v ňom znamenalo uznávať postavenie a moc mužov, ktorí sa nezastavili pred ničím, aby dosiahli vlastné ciele. Keď si predstavila, koľko ľudí ju varovalo, aby sa od Adama držala ďalej... Aké reči sa o ňom šírili...

Koľkí vedeli, aký dokázal byť krutý a neúprosný. Ako sa vedel zahrávať s ľuďmi ani čo by boli len špinou za jeho nechtami. Koľkí zažili jeho neslušnosť, drzosť, kruté slová či činy. Ale potrestal ho niekto? Nie!

Bol grófom s rodovou líniou dlhšou ako mal kráľ a majetkom, po ktorom by chňapla nejedna rodina, keby sa rozhodol zamerať pozornosť na niektorú z ich dcér. Všetko mu vždy odpustili alebo aspoň tolerovali. Mohol zničiť nespočetne veľa životov a tí hlupáci predstierajúci, že sú čímisi viac, sa len blahosklonne pousmiali a všetko označili za vrtochy šľachtica! Emily si znechutene odtiahla ruky zo spánkov a potlačila výkrik, ktorý sa jej dral do hrdla.

Hlupáci! Všetci ste hlupáci! chcela zakričať, no už nemienila na Adama premrhať jedínú myšlienku. *Stačilo!*

S jasným cieľom vykročila po ulici a zamierila na Curzon Street. Vietor akoby jej dodal silu a pomohol jej zdolať dlhú cestu oveľa rýchlejšie. No len čo sa ocitla pred domom číslo stodva, sídlom jej rodiny už niekoľko generácií, zastala. Na konci schodiska stála prenatatá drožka s dvojzáprahom čiernych koní. Vzhliadla ku vchodu a tesnejšie sa zavinula do starého plášťa, ktorý si na seba nedbalo prehodila, keď potajme odišla z herne, aby navštívila Johna. Pôvodne mu chcela oznámiť, že skončila s ich plánom, ako získať Adama, no všetko sa napokon zvrtilo. A jej zostali len oči pre plač.

Emily pocítila neveriteľné vyčerpanie, no i napriek nemu odhodlane vystrčila bradu. Na slzy teraz nebol čas. Tušila totiž, že skôr či neskôr po ňu príde.

Kapitola 3

Nová zmluva

Emily bola rada, že mala na sebe len čísi starý plášť a sivé šaty, ktoré mali už najlepšie roky za sebou. Pretože len čo zazrela Garsona, ochrancu a verného sluhu bývalého pána podsvetia, pochopila, že akýkoľvek odpor nemal zmysel.

Neochotne sa usadila do nie práve čisto vyzerajúceho koča a svoju nevôľu dávala patrične najavo. Inokedy by sa ohradila, ale vedela, že slová, ktoré by mu vmietla do tváre, by poslúžili skôr na ulavenie jej duši ako ku prospechu veci. Navyše, dnes toho na ňu bolo skrátka priveľa. Nemala silu vzdorovať a pochybovala, že by odpor mal vôbec zmysel.

Garson dlhé roky verne slúžil Nicholasovi Owdenovi, lordovi Westfieldovi, a splnil každý jeho príkaz. Bol jeho tieňom a ľudia sa ho oprávnenne báli. Nielenže jeho zjav boxera budil rešpekt a hrôzu, ale jediná jeho rana dokázala chlapa zložiť na zem. A tí, ktorí so súboja s ním dokázali odísť po vlastných, ďakovali šťastene.

Nevypérovanej koč sa dal do pohybu a Emily v rýchllosti pozrela na Garsonov zanedbaný zovňajšok. Stará vydratá košeľa miestami dávno zmenila farbu a kabátec mal kde-tu záplaty. Ani nohavice nevyzerali najčistejšie, ale na miesto, kam sa chystali, bol takýto výzor najlepší. Človek, ktorý by príliš vytŕčal, by mohol ľahko prísť k úhonne. Dlhو sedeli mlčky v napätom tichu a trmáčali sa ulicami Londýna. Emily už za tie roky spoznala, že keď Garson nechcel hovoriť, akékoľvek otázky boli zbytočné. To však nezabránilo jej myslí, aby nezačala fungovať na plné obrátky.

Na jednej strane uvítala, že konečne mala možnosť premýšľať aj nad niečím iným, ako nad udalosťami dnešného večera, ibaže vonkoncom netušila, čo bude s ňou a jej vernou spoločníčkou Agathou. Jej dlhy mal v správe Nicholas a potom čo...

Privrela oči a potlačila bolestivé spomienky na driečného muža s čiernymi začesanými vlasmi, vševediacimi zelenými očami a príťažlivou tvárou. Nicholas už nebol a musela sa s tým zmieriť, no pocit viny a straty zastaviť nedokázala. Keď ich znova otvorila, tesnejšie sa zavinula do pláštá a rozmýšľala, na koho jej dlhy teraz prešli. Nenápadne pozrela na Garsona, no pohľad, ktorým ju priklincoval k sedadlu, jej na pokoji nepridával. Usedavo na ňu hľadel a takmer nežmurkal. Nič nepovedal a ani nemusel. Jeho obviňujúci výraz bol zrejímavý. Emily tušila, že jej dával za vinu všetko, čo sa tej noci stalo.

Nicholasa postrelili, keď odchádzal z plesu u Foresterovcov, na ktorý prišiel kvôli nej. Nikdy na žiadne spoločenské podujatia nechodil, vlastne spoločnosť úplne ignoroval, no porušil svoje pravidlo, aby ju v tichosti priviedol späť. Namiesto toho sa pobil s Adamom a keď sa rozhodol odísť, Emily ho nezastavila. Nevedomky ho tým nechala vkračať do náručia smrti. Výnimočne si totiž v osudný večer nevzal so sebou zbraň ani svojho verného pomocníka Garsona. Iní by to nazvali súhrou náhod, no Emily tušila, že mal priveľa nepriateľov, ktorí využili akúkoľvek možnosť odstrániť ho. A tak, keď ho Garson našiel v ponurej uličke, namiesto toho, aby utekal po pomoc, splnil Nicholasov posledný príkaz vidieť ju. A tie minúty boli rozhodujúce. Hoci ho sám doniesol do jeho herne a poslal po doktora, nezotrval pri ňom a šiel po ňu. Ibaže sa nestihli vrátiť včas...

Zhlboka sa nadýchla a čakala, až zvieravý pocit v hrudi zmizne. Vina ju gniavila každý jeden deň a netušila, či vôbec niekedy ustane. Ale zaslúžila si to. Všetko, čo sa stalo, bola jej chyba. A teraz za to poniesie následky, nech sú akékoľvek.

Cesta sa vliekla a neprestajné natriasanie koča ju začínalo uspávať, no chcela byť v strehu. Keď koč konečne začal spomaľovať, nebadane vykukla z okna a zistila, že sa nachádzajú v uliciach East Endu. Honosné sídla s mramorovými schodíkmi, dláždené ulice, parky a upravené predzáhradky, razom vystriedala blatistá cesta, kamenné domy nesúmerne naukladané jeden na druhom, hnilobný zápach a ľudia v otrhaných šatách, krčiaci sa v tieni tých málo lúčok, ktoré sa tu odvážili niekto zapáliť.

Dostávali sa do najchudobnejšej časti Londýna, v ktorej o choroby a násilie nebola núdza. Naraz zastali, Garson otvoril dvierka a vystúpil von. Koč sa povážlivo zakymácal a Emily sa musela chytiť otrhanej látky pri okienku, aby nevypadla von. Keď knísanie doznelo, s nádychom sa pripravila nato, čo ju čakalo.

Vystúpila von a nasledovala Garsona cez nebezpečné uličky k tmavejšej budove, na prvý pohľad o čosi lepšie udržiavanej ako ostatné. Míňali garbiara a truhlára, putiku i mäsiara (ak sa tovar, ktorý podstrkoval zákazníkovi, dal označiť za mäso), a jej pripadalo, akoby odtiaľto neodišla len pred pár hodinami, ale pred niekoľkými dňami. Ľudia na nich zazerali a tí, ktorí by sa ich i strojili obrať, razom svoj postoj prehodnotili, keď spoznali Garsona. Všetci vedeli, kým je a kde pracuje, preto sa bez ujmy dostali až k Nicholasovej herni.

Garson otvoril dvere a naznačil, aby vošla. Emily vykročila, no zamrazilo ju na šiji. Prepadol ju zvláštny pocit, akoby ju niekto pozoroval. Podvedome sa obhliadla cez plece, ale nikoho podozrivého nevidela. Zachmúrila sa, no keďže sa nachádzali v najnebezpečnejšej časti Londýna, nebolo divu, že ju prepadali podobné pocity.

Garson ju posúril a tak sa pohla. Nenáhľivo vstúpila dnu a po pár krokoch zastala. Nicholasova herňa bola rovnako tichá a bez zvyčajného ruchu, ako keď odchádzala. Vo vzduchu sa stále vznášal cigaretový opar, zmiešaný s vôňou lacného parfumu. Tmavobordový in-

teriér zíval prázdnotou a tlmené svetlo z nevkusne zdobeného lustra a zatiahnuté brokátové závesy len pridávali na opustenosti.

Netušila, čo sa s herňou stane. Zatiaľ ju spravoval Garson, ale netušila, na ako dlho. Nebol práve typ vhodný na prevádzkovateľa. Občas dokonca pochybovala, či vie čítať a písať. Ďalšie myšlienky jej však ustrnuli, keď videla, ako zamieril priamo do Nicholasovej svätyne, do jeho kancelárie. Zamrzla na mieste a znova si vybavila doktorov ľútostivý výzor, keď sa za Nicholasom náhlila vo viere, že ho ešte poslednýkrát zazrie. Prišla však neskoro. Príliš neskoro...

Garson sprudka otvoril ťažké dvere vystužené oceľou, ktoré si dal Nicholas špeciálne vyrobiť. I tie napovedali, že nepriateľov mal viac ako dosť. Keď pánty hlasno zavrzgali, prebralo ju to z úvah. Nečakal na ňu a tak ho so zovretým žalúdkom nasledovala. Prišla po dvere a tlkot srdca sa zintenzívnil.

Opatrne sa rukou dotkla verají a prstami prešla po okraji. Vyplašene stála a so stiahnutým hrdlom nakukla dnu. Netušila, čo čakala, možno stopy krvi či neporiadku, no Nicholasova draha vyzerajúca kancelária obložená drevom pôsobila, akoby si len odskočil dohliadnuť na dianie v herni, ako to robil večer čo večer. Jeho vydretené kreslo, jediný kus nábytku, ktorý nikdy nevymenil ani potom, čo sa mu začalo dariť, bolo mierne odsunuté. Okná ako vždy kryli ťažké zamatové závesy, na policiach trónili drahé sochy a vázy, a na stenách viseli hodnotné umelecké diela. Exkluzívna kazeta na cigary stála pootvorená na masívnom mahagónovom stole a jemný náznak tabaku sa dokonca vznášal v miestnosti. Do očí sa jej nahrnuli slzy a mala čo robiť, aby sa jej nerozkotúľali po lícach.

Ach, Nicholas...

Do zorného poľa sa jej dostal Garson, ktorý pre ňu odsunul drevenú stoličku oproti stolu. Keby jej nebolo tak veľmi ľúto, čo sa stalo a nesmútila by, aj by sa pousmiala nad tým, ako často na nej sedávala

a vyjednávala s Nicholasom svoju slobodu. Vtedy by urobila hocičo, len aby uznal, že si už odpracovala svoj päťročný dlh, ktorý na seba prevzala pre otcove dlžoby. Vždy však bol neúprosne nekompromisný a vyhrať nad ním bolo takmer nemožné.

Emily vošla dnu a usadila sa na ponúkané miesto. Garson sa postavil na druhú stranu stola, ale ani on si nedovolil sadnúť si na šéfovo miesto. Za to k nemu pocítila mierny náznak sympatií. Zodvihla hlavu a bola pripravená vypočuť si, čo neodkladne muselo prísť. Jej dlh bol stále otvorený a netušila, či ho Nicholas predal späť veriteľom, alebo patrila jemu a Garson mal povolenie vymáhať ho od nej.

Ibaže on len mlčky stál a ruky si založil na hrudi. Jeho odpor voči nej bol očividný.

„Počúvam,“ vyzvala ho Emily, pretože jej bol jeho obviňujúci pohľad čoraz viac nepríjemnejší. Ticho v miestnosti, vlastne v celej herni, bolo ťaživé. Garson ju ešte chvíľu prebadával malými očkami, až napokon siahol do vrečka a vytiahol kľúčik. Emily okamžite spoznala, o aký kľúč ide. Bol od Nicholasovho stola.

Nikdy ho nedával z ruky a fakt, že ho teraz zvieral medzi mäsitými prstami Garson, jej znova vohnal slzy do očí. Napochytr sa pozrela inam, aby ju nevidel citovo zraniteľnú. Zohol sa a odomkol prvú zásuvku. Vytiahol odtiaľ akýsi dokument, nie práve jemne ho položil na stôl, a prisunul ho bližšie k nej. Emily očakávala, že sa jedná o jej zmluvu spreď viac ako piatich rokov. Možno na nej boli nové termíny splátok a možno meno nového veriteľa. S námahou prehltna a naklonila sa, aby na zmluvu lepšie videla. Bola však hore nohami a tak ju otočila správne. Garson medzitým zavrel zásuvku, zamkol ju a kľúčik zovrel v dlani. Emily ho po očku sledovala, no len čo jej padli oči na prvé slová textu na papieri, vyvalila oči.

„Čože?“ prudko zvolala a otrášená vzhliadla k Garsonovi.

Ten však mlčal a nevyzeral, že by sa jej chystal poskytnúť odpoveď